

«Абулѣ Хасанѣ прѣлестни пѣсни пѣй!
Дълбока мисълъ въ тѣхъ се чудно лѣй,

«И будятъ тѣ въ сърдцето чувства сладки.
Едно е — тѣ сж не до тамо гладки!»

Възчудено Абулѣ Хасанѣ се взрѣ,
И отмина, — при трети купъ се спрѣ.

Ржцѣтъ си размахалъ на широко,
Тамъ трети пѣкъ расправяше високо:

«Абулѣ Хасанѣ чудесни пѣсни пѣй!
Въ тѣхъ има мисълъ; ритмата владѣй

«Той съ безподобно майсторско искусство,
Едно е само — липсува имъ чувство!»

Сви съ раменѣ ашикъ Абулѣ Хасанѣ;
Но тутакси единъ молла засмѣнъ

Го залови полекичка за скута
И надъ ухо му пошепна нечуто:

«Абулѣ Хасанѣ омайни пѣсни пѣй!
Но само онзи ще ги проумѣй,

«Кому въ душата огънь грѣй небесенъ,
Чие сърдце, отзивчиво къмъ пѣсень,